

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **Symfonie Capital Advisors s.r.o.**, Olšanská 2643/1a, Praha, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Sokolovská 58/219, Praha, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 10. 6. 2025, čj. ČTÚ-3 493/2025-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, čj. 10 A 94/2025-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a dosavadní průběh řízení

[1] Český telekomunikační úřad (*stěžovatel*) rozhodoval ve sporném řízení o zaplacení ceny služby elektronických komunikací vedeném proti žalobkyni jako dlužnici navrhovatele (Vodafone Czech Republic a.s.). V průběhu řízení žalobkyně částku uhradila a navrhovatel vzal proto návrh zpět. Dne 17. 12. 2024 vydal stěžovatel usnesení, kterým řízení zastavil a uložil žalobkyni povinnost nahradit navrhovateli náklady správního řízení ve výši 4 919 Kč (usnesení ČTÚ-25528/2024-636/VII. vyř. – VaL).

[2] Žalobkyně s výši nákladů nesouhlasila, a proto se proti této části rozhodnutí bránila podáním rozkladu. Předseda Rady stěžovatele rozklad zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím, potvrdil výši nákladů prvostupňového řízení a rozhodl též o nákladech řízení o rozkladu.

[3] Proti rozhodnutí o rozkladu podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (*městský soud*), který napadeným rozsudkem žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek postavil na závěru o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí o nákladech, jelikož v něm zcela chyběly úvahy o účelnosti nákladů, které byly v řízení vynaloženy. Totožnou vadu vytkl městský soud též rozhodnutí o nákladech rozkladového řízení, v němž chybělo posouzení aplikovatelnosti úpravy snížené náhrady nákladů řízení zahajovaných formulářovým podáním, přestože na ni žalobkyně explicitně upozorňovala.

2. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel napadá rozsudek z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, a navrhuje jeho zrušení.

[5] Městský soud správnímu orgánu prvního stupně vytkl nepřezkoumatelnost kvůli neposouzení účelnosti vynaložených nákladů. Stěžovatel však tvrdí, že v prvostupňovém řízení všechny náklady řádně rozepsal a vypočítal. Nelze proto uvažovat o šikanózním uplatňování nároku na náhradu nákladů, protože žalobkyně spornou částku dobrovolně uhradila v průběhu řízení. Tato skutečnost svědčí o tom, že se navrhovatel bránil oprávněně, a současně vylučuje zneužití práva zastoupení. Požadavek na podrobnější odůvodnění úvah o účelnosti nákladů považuje stěžovatel za přehnaně formalistický.

[6] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s výtkami městského soudu proti výroku o náhradě nákladů řízení o rozkladu. Je přesvědčen, že v posuzované věci správně vycházel z tarifní hodnoty 18 000 Kč podle § 10b odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*). Uvedené vyplývá též z rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2011, čj. 3 Ads 79/2011-62. Aplikoval-li by stěžovatel soudem požadovaný § 14b advokátního tarifu, dospěl by vždy k totožné tarifní hodnotě. Proto je přesvědčen, že soudem navrhovaný postup by s ohledem na stejnou tarifní hodnotu vedl k totožnému závěru o výši nákladů řízení o rozkladu. Do práv žalobkyně tedy nemohlo být pominutím zmíněného ustanovení zasaženo, a proto je závěr soudu o nesprávném výpočtu nákladů o rozkladu nezákonný.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Pro posuzovanou věc je klíčová speciální úprava nákladů sporného řízení obsažená v § 141 odst. 11 správního řádu, podle které *„přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“*

[8] Otázkou účelnosti vynaložených nákladů se zdejší soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Zdůraznil přitom, že pro přiznání náhrady nákladů je kromě primárního hlediska procesního úspěchu významná též účelnost vynaložených nákladů. Dále upřesnil, že účelně jsou vynaloženy takové náklady, které jsou k dosažení úspěchu v řízení nezbytné. Účelnost musí být posuzována rovněž ve vztahu k vyčíslení odměny zástupce účastníka, aby se zamezilo umělému zvyšování nákladů řízení. Účastník tedy nemá právo na náhradu takových nákladů, které byly z pohledu hájení jeho práv nepotřebné, zbytečné či šikanózní. Na druhou stranu ale NSS upozornil, že kritérium účelnosti nesmí vést k omezování

pokračování

ochrany práv účastníka (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2022, čj. 4 As 493/2019-29, body 30–33). V jiné věci zdejší soud uvedl, že účelnost vynaložených nákladů je třeba zvažovat s ohledem na konkrétní okolnosti, přičemž rozhodující může být obsah úkonu právní služby (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2025, čj. 2 As 24/2025-46, bod 62).

[9] K otázce účelnosti vynaložených nákladů napadené rozhodnutí stěžovatele pouze krátce konstatuje, že „*navrhovatele je v řízení před správním orgánem I. stupně třeba považovat za plně úspěšného a přiznat mu plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, neboť v daném případě byl v souladu s ustanovením § 129 odst. 4 pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*“ Kromě uvedeného neobsahuje odůvodnění jakékoliv úvahy o zbytečnosti či šikanózní povaze úkonů právní služby a nevyjadřuje se v tomto směru ani k jejich obsahu, přestože žalobkyně neúčelnost úkonů v rozkladu namítala. Na první pohled se tedy jeví, že napadené rozhodnutí spojuje přiznání výše náhrady nákladů pouze s kritériem procesního úspěchu. Obdobné vnímání náhrady nákladů se promítlo rovněž do kasační stížnosti, v níž stěžovatel vysvětluje, že neúčelnost nákladů byla vyloučena, jelikož žalobkyně úhradou částky potvrdila důvodnost procesního postupu navrhovatele. Již výše však zdejší soud vysvětlil, že pro přiznání náhrady nákladů je kromě procesního úspěchu klíčová rovněž účelnost. Uvedené úvahy stěžovatele těmito judikturním východiskům neodpovídají a jejich akceptace by vedla k faktickému popření kritéria účelnosti.

[10] NSS setrvale konstatuje, že odvolací orgán má povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi. Nedostojí-li této povinnosti, zatíží tím rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudek ze dne 7. 9. 2011, čj. 6 Ads 99/2011-43). Uvedený požadavek přitom lze bezesporu vztáhnout rovněž na řízení o rozkladu, pro které ostatně platí právní úprava odvolání, nevylučuje-li to povaha věci (§ 152 odst. 5 správního řádu). Z judikatury dále vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů shledá NSS tehdy, není-li z rozhodnutí zřejmé, jaké skutečnosti považuje správní orgán za rozhodné, popř. na jakých úvahách rozhodnutí založil.

[11] NSS výše vysvětlil, že právě úvahy tohoto typu v napadeném rozhodnutí nenalezl, ačkoliv k takovým úvahám byl stěžovatel povinen na explicitní námitku žalobkyně reagovat. Odůvodnil-li tedy městský soud závěr o nepřezkoumatelnosti tím, že předseda Rady stěžovatele konstatoval účelnost veškerých nákladů bez uvedení bližších úvah o obsahu úkonů právní služby, nelze jeho závěru nic vytknout. Napadený rozsudek není formalistický a městský soud správně konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[12] Druhá skupina námitek směřuje proti výtkám k postupu při stanovení náhrady nákladů řízení o rozkladu.

[13] Městský soud považoval za podstatné, že se žalobkyně v rozkladu dovolávala § 14b advokátního tarifu. Napadený rozsudek při posouzení nákladů řízení v prvním stupni uzavřel, že stěžovatel správně konstatoval nemožnost aplikovat zmíněné ustanovení advokátního tarifu s ohledem na přechodná ustanovení a neúčinnost namítané právní úpravy. Rovněž upozornil, že ve vztahu k nákladům řízení o rozkladu sice byla konstatována účinnost tohoto ustanovení, avšak stěžovatel neuvedl žádné další úvahy k jeho aplikovatelnosti na posuzovanou věc.

[14] Tarifní hodnota pro zastupování ve správním řízení je stanovena na částku 18 000 Kč (§ 10b odst. 1 advokátního tarifu). Obecná sazba mimosmluvní odměny je pro tarifní hodnotu od 10 000 do 200 000 Kč stanovena na 1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000 Kč (§ 7 bod 3 advokátního tarifu). Podstatná je v této věci rovněž speciální úprava náhrady nákladů řízení, v nichž rozhoduje orgán moci výkonné o sporu, který vyplývá ze vztahů soukromého práva, bylo-li takové řízení zahájeno návrhem podaným na „ustáleném vzoru uplatněném opakovaně týž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech“. Uvedené ustanovení upravuje sazbu tak, že z tarifní hodnoty od 10 000 do 30 000 Kč je stanovena na 400 Kč za jeden úkon právní služby (§ 14b odst. 1 a 2 advokátního tarifu).

[15] Stěžovatel tvrdí, že i při aplikaci novější úpravy by dospěl ke stejné tarifní hodnotě, a proto nemohlo být zasaženo do práv žalobkyně. Z uvedených ustanovení však jednoznačně vyplývá, že měla-li by žalobkyně pravdu a zvláštní úprava by byla v posuzovaném případě aplikovatelná, lišila by se nejen sazba za jeden úkon právní služby, ale též výsledná výše nákladů řízení. Zásah do práv žalobkyně tedy nespočívá v nesprávném stanovení tarifní hodnoty, nýbrž v nevypořádání podstatné námitky, která mohla mít za následek zásah do práv žalobkyně v podobě nezákonné výše nákladů řízení o rozkladu. Právě proto je irelevantní stěžovatelem odkazovaný rozsudek čj. 3 Ads 79/2011-62, který se věnuje otázce správného určení tarifní hodnoty, nikoliv nevypořádání námitek a nedostatečnému odůvodnění správního rozhodnutí.

[16] Stěžovateli lze dát za pravdu, že rozklad podaný žalobkyní je hůře srozumitelný. Námitka proti nezohlednění § 14b advokátního tarifu z něj ale je jasně seznatelná, jelikož obsahuje též konkrétní odkazy na právní úpravu a judikaturu Ústavního soudu. NSS navíc ověřil, že uvedenou námitku zopakovala žalobkyně rovněž v žalobě podané proti rozhodnutí o rozkladu. Zdejší soud již výše upozornil na povinnost správního orgánu řádně vypořádat námitky v rozhodnutí o rozkladu (bod 13). Proto dává NSS městskému soudu za pravdu, že napadené rozhodnutí těmito požadavkům nedostalo a závěr o nákladech řízení o rozkladu je nepřezkoumatelný pro absenci úvah o aplikovatelnosti sporného ustanovení. Napadený rozsudek též správně upozornil, že správní soud není tím, kdo by měl jako první posuzovat (ne)naplnění podmínek § 14b advokátního tarifu. Proto je nedůvodná rovněž druhá kasační námitka.

4. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady, jelikož se ke kasační stížnosti nevyjádřila a na výzvu zdejšího soudu ani nesdělila žádné náklady, které by jí v souvislosti s kasačním řízením vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 12. března 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu